

Tre i et træ

Skrevet af Runar Bang
Illustreret af Eldbjørg Ribe

 LOHSE

Indhold

Kapitel 1

Bedste venner Side 6

Kapitel 2

Hemmeligheder Side 10

Kapitel 3

Tre i et træ Side 14

Kapitel 4

Jesus og de tolv disciple Side 20

Kapitel 5

Pimper-Nelly Side 23

Kapitel 6

Blæksprutter og orgelpiber Side 27

Kapitel 7

I kirke Side 33

Kapitel 8

Første skoledag Side 38

Kapitel 9

Besøget hos Pimper-Nelly Side 43

Kapitel 10

Udspionering af Gamle-Hans Side 46

Kapitel 11

Advent Side 50

Kapitel 12

Krybbespillet i kirken Side 53

Kapitel 13

Juleaften Side 56

Kapitel 14

Kamelspor i sneen Side 61

Kapitel 15

Kager og engle Side 65

Kapitel 16

Venner bliver uvenner Side 68

Kapitel 17

En trist nyhed Side 73

Kapitel 18

Nadverkursus i kirken Side 76

Kapitel 19

Påskedag Side 79

Kapitel 20

Mormor dør Side 83

Kapitel 21

Foråret kommer Side 87

Kapitel 22

Den hemmelige flamme Side 91

Kapitel 23

Pinse og dåb i kirken Side 95

Kapitel 24

Sommerferie Side 99

Kapitel 1

Bedste venner

Springfrøen og Skildpadden var bedste venner. De var begge seks år gamle, og efter sommerferien skulle de begynde at gå i skole.

Springfrøen hed faktisk ikke Springfrøen, og Skildpadden hed sådan set heller ikke lige præcis Skildpadden.

Når sandheden skal frem, hed Springfrøen Erland. Han havde brunt, pjusket hår og fregner. Han hoppede og sprang og var altid på farten, altid på vej. Og så skete det indimellem, at han væltede noget eller løb ind i nogen. Derfor var hans mor begyndt at kalde ham Springfrøen.

I begyndelsen var Erland ikke sikker på, om han brød sig om sit nye navn. Men da han fandt ud af, at

hans mor ikke sagde det for at gøre nar ad ham, blev han glad – og faktisk også lidt stolt over, at han havde sit eget kælenavn. Det var også et hemmeligt navn, for det var kun derhjemme, at han blev kaldt det, og da han boede alene sammen med sin mor, var der ingen andre, som vidste, at hun brugte det i stedet for Erland.

Skildpadden hed egentlig Steen. Han havde lyst strithår og ville altid have det så kort som muligt. Så slap han nemlig for, at mor absolut skulle rede hans hår. Steen var altid forfærdelig træt, når han skulle op om morgenen. Far måtte som regel vække ham flere gange, for når far kaldte, kunne han godt svare: »Jeg er vågen!« ... men så faldt han i søvn igen. Og når far fem minutter senere råbte nede fra trappen og spurgte, om

han var stået op, svarede han hende fra sengen: »Ja, jeg er på vej.« Men så faldt hovedet atter ned på puden, helt af sig selv. Når far så kom op for at se, hvordan det gik, lå Steen igen og sov.

Så plejede far at trække gardinerne fra og åbne vinduet, så værelset pludselig fyldtes med dagens lys og luft. Bagefter trak han dynen af Steen og gik ud og hængte den over stolen på badeværelset. Så gik der kun et øjeblik, før det blev for koldt at ligge i sengen, og så pilede Steen ud på badeværelset. For der var der varme i gulvet. Først tænkte Steen, at han bare ville løbe ud og hente sin dyne igen. Men når han så stod på det varme badeværelsesgulv og kiggede på sig selv i spejlet, tænkte han ved sig selv: »Ja ja, nu er jeg jo alligevel vågen ...« Så tog han tøj på og gik ned i køkkenet. Der stod morgenmaden og ventede på ham, og far var ved at trække i overtøjet.

»Nu skal du skynde dig,« sagde far. »Vi er nødt til at køre om otte minutter, hvis jeg skal nå på arbejde.« Steen syntes, at de minutter gik enormt hurtigt, men

far syntes tydeligvis, at de gik meget langsomt. Han sad på en køkkenstol og bladrede rastløs i avisen, mens han hele tiden kiggede på uret.

»Nu må du altså komme op i omdrejninger,« sagde han. »På med jakke og sko! Her er din rygsæk.« Og før Steen vidste af det, sad han på bagsædet i bilen og var på vej til børnehaven.

Steen gik i samme børnehave som Erland. Men nu var der kun tre dage til sommerferien. Steen glædede sig. For så slap han for at stå tidligt op, og derudover kunne han lege med Erland hver dag. De havde lavet en hemmelig klub, men det var simpelthen så svært at holde noget hemmeligt i børnehaven. For hvis de gik lidt for sig selv, kom der altid nogle og spurgte, hvad de lavede, og om de måtte være med. Og hvis de klatrede op i et træ for at være lidt i fred, så kom der altid en voksen og sagde, at de skulle komme ned med det samme, for det var farligt at klatre i træer.

»I kan falde ned og slå jer,« sagde de. Engang blev

Erland så gal, at han råbte: »Det kan godt være, at du falder ned. Men det gør vi ikke. For vi *kan* nemlig klatre i træer!«

Men de blev alligevel nødt til at klatre ned igen og være sammen med de andre. Så både Erland og Steen glædede sig til sommerferien.

Kapitel 2

Hemmeligheder

Endelig! Nu var det sommerferie! Den bedste tid på året, hvor de havde fri og kunne løbe rundt udenfor i shorts og T-shirt. Industriferien var også begyndt, og alle mødre og fædre havde fri. I hvert fald alle dem, som Steen og Erland kendte til.

De var løbet over græsplænerne foran rækkehusene, hvor Erland og Steen boede, over vejen, ind i skoven, over bækken, gennem krattet, og nu sad de højt oppe i det hemmelige træ. Det var et stort, gammelt træ, som det var så vanskeligt at klatre op i, at ingen andre brugte det som klatretræ. Desuden var der så meget tjørnekrat rundt om det, at ingen andre brød sig om at være der. Men Steen og Erland havde fundet en hemmelig

gang gennem krattet. Man skulle være temmelig eventyrlysten for at begynde at lede efter den og ikke særlig stor for at kunne krybe igennem. Og det passede de to venner godt. De var både små og eventyrlystne.

Nu sad de så højt på en gren, og trækronen var så tæt, at ingen andre, som gik i skoven, kunne se dem. Men selv kunne de følge med i, hvad der skete i nærheden. Det var med andre ord det perfekte sted at have en hemmelig klub. Nu sad de med dinglende ben og snakkede om, hvordan den hemmelige klub skulle være.

»Den skal selvfølgelig være hemmelig,« sagde Steen.

»Yes!« sagde Erland, »og derfor må vi have hemmelige navne.

»Hemmelige navne?« sagde Steen. Erland kiggede skælmisk på ham.

»Jep, hem-me-li-ge navne,« hviskede han og lagde tryk på hver stavelse.

Steen fornemmede, at det var temmelig vigtigt, siden Erland sagde det på den måde.

»Jeg har selv et hemmeligt navn,« sagde Erland stolt og med den samme lave og vigtige stemme. Steen stirrede på ham.

»Har du et hemmeligt navn? Hedder du ikke Erland?« spurgte han overrasket.

»Jo selvfølgelig,« smilede Erland endnu mere skælmisk. »Det hedder jeg – sådan til hverdag. Men jeg har et andet navn, som er hemmeligt, og som næsten ingen kender.«

»Hvad er så dit hemmelig navn?« spurgte Steen spændt. Erland studerede Steen nøje et øjeblik, før han tog en dyb indånding og rømmede sig, sådan som man gør, når man skal fortælle noget virkelig vigtigt. Steen var holdt op med at dingle med benene. Nu sad han

helt stille og holdt vejret, mens han ventede på at høre Erlands hemmelige navn.

»Jeg hedder Springfrøen!« sagde Erland.

»Springfrøen!« sagde Steen højt og grinede. Han grinede, så hele grenen rystede, og de måtte begge holde sig fast for ikke at falde ned. »Springfrøen!« hikstede han mellem latterkramperne.

Først blev Erland sur over, at Steen lo af hans hemmelighed. Så blev han ked af det. For det er ikke rart, når man fortæller nogen en vigtig hemmelighed, og de så bare griner af en. Steen havde fået vejret igen og var holdt op med at le. »Undskyld, men det er jo et megasjovt navn,« sagde Steen. Han var virkelig ked af det, for Erland var jo hans bedste ven.

»Det var jo ikke dig, jeg grinede af,« sagde Steen, »det var dit navn. Det var så sjovt! Springfrøen! Det er jo næsten som musik!« Det kunne Erland godt lide. »Næsten som musik,« tænkte han ved sig selv. »Jamen det havde han jo ret i!«

»Sådan er det med alle hemmelige navne,« sagde Erland. »De er sjove og lyder som musik.«

»Jeg vil også have et hemmeligt navn,« sagde Steen.

»Hmm,« sagde Erland, mens han tænkte. Han var ikke ked af det længere.

»Mor kalder mig Springfrøen, fordi hun siger, at jeg hopper og springer og vælter ting. Hvad siger dine forældre om dig?« spurgte Erland. Steen tænkte sig om.

»Far siger, at jeg er alt for langsom og bruger alt for lang tid, når jeg skal op om morgenen. Og så bliver han stresset, fordi han kommer for sent på arbejde, og jeg kommer for sent i børnehaven.«

»Hm,« sagde Erland pludselig. »Du kan hedde Skildpadden! Det er sjovt, og det lyder også som musik.«

»Ja, det vil jeg hedde!« sagde Steen ivrigt.

»Skildpadden og Springfrøen! Det passer jo godt sammen.«

»Det er næsten som en sang,« sagde Erland. De blev enige om kun at bruge de hemmelige navne,

når de to var alene. Så smilede de til hinanden, sådan som kun bedstevenner gør. For nu havde de en hemmelighed mere.

